

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **T. Š.**, zast. JUDr. Vladimírem Krejčím, advokátem v Pardubicích, ul. Sukova 1260, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2014, č.j. 22134/DS/2013/Kj, takto:

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Rozhodnutí žalovaného, obsah žaloby, vyjádření správního orgánu

[1] Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 2. 10. 2013, č.j. P/1564/2013/OS1/Muz (správní orgán prvního stupně), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o silničním provozu“). Těchto přestupků se měl žalobce dopustit tím, že porušil ust. § 5 odst. 1 písm. a) a § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za tato shledaná jednání byla žalobci uložena uvedeným

rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o přestupcích“) a dle § 125c odst. 4. písm. e) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 3.500,-Kč. Podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, byla obviněnému uložena uvedeným rozhodnutím též povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000,-Kč.

[2] Uvedených přestupků se měl žalobce dopustit dne 25. 5. 2013 kolem 19.18 hodin v Hradci Králové, v ulici Koutníkova ve směru jízdy na Hořice, když jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky VW Passat Variant, registrační značky 3H5 5392, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou pro jízdu v obci obecnou právní úpravou na 50 km/h o 20 km/h a více, když tato skutečnost byla změřena a zdokumentována zabudovaným měřičem rychlosti ve služebním voze Policie ČR. Dále pak žalobce užil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou s následujícím odůvodněním: Žalovanému **za a)** vytýkal, že rozhodnutí bylo vydáno na základě nesprávných a neúplných skutkových zjištění, tedy na základě nedostatečně provedeného dokazování a chybného právního posouzení věci.

[4] Dále **za b)** zdůraznil, že odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně doplní a podrobněji odůvodní v přiměřené lhůtě. Z tohoto projevu muselo být správnímu orgánu prvního stupně jasné, že žalobce podal odvolání sice včas, nicméně v neúplné podobě. V odvolání podaného žalobcem nicméně absentuje popis toho, v čem je spatřována nesprávnost napadeného rozhodnutí, resp. jemu předcházejícího řízení, jakož i v čem žalobce spatřuje rozpor napadeného rozhodnutí s právními předpisy. Žalobce tedy očekával, že správní orgán prvního stupně bude postupovat dle § 82 odst. 2 ve spojení s ust. § 93 odst. 1 a § 37 odst. 3 správního řádu, tedy že žalobce vyzve k doplnění - z pohledu žalobce - „neúplného odvolání“. Namísto výzvy na doplnění odvolání obdržel rovnou rozhodnutí žalovaného, které z vytýkaných důvodů napadá žalobou.

[5] Vyslovil přesvědčení, že tímto postupem byl krácen na svých právech, neboť očekával, že správní orgán bude postupovat v souladu s povinnostmi vyplývajících pro něj ze správního řádu. Dále žalobce poměrně obšírně rozebírá svá očekávání ze strany správního orgánu prvního stupně ve smyslu řádné výzvy na doplnění odvolání a dovozuje, že kvůli absenci výzvy upřel správní orgán prvního stupně žalobci právo podat úplné odvolání. Konstatoval, že žalobce nemohl nést přestupkovou odpovědnost za přestupek spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci, pokud neměl k dispozici funkční tachometr. Jeho zavinění tak nelze vůbec shledat, a to ani v úrovni nedbalostní. Trval proto na zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 22. 4. 2014. V něm nejprve stručně zrekapituloval obsah svého rozhodnutí, dále stručně shrnul žalobní námitky. Dále zrekapituloval okolnosti týkající se žalobci vytýkaných přestupků, které vyšly v řízení najevo. Neformálně řečeno – žalobce v obci překročil povolenou rychlost o 35 km/h a navíc řídil vozidlo s nefunkčním tachometrem. Při projednání věci zástupce

žalobce uvedl, že žalobce se při jízdě mohl spoléhat toliko na určitý odhad a rychlost jízdy ostatních automobilů. Dále navrhl výslech svědků, kteří by potvrdili nefunkčnost tachometru. S oběma námitkami se správní orgán prvního stupně v důvodech svého rozhodnutí vypořádal.

[7] V následně podaném odvolání prostřednictvím zástupce žalobce tento uvedl, *„že je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je vyneseno na základě nesprávných a neúplných skutkových zjištění, jakož i na základě nedostatečně provedeného dokazování a chybného právního posouzení věci, a proto se žalobce dožaduje zrušení rozhodnutí, když podrobnější odůvodnění tohoto svého odvolání učiní žalobce následně v přiměřené lhůtě.“*

[8] Žalovaný shledal odvolání za schopné projednání, když obsahovalo náležitosti uvedené v ust. § 37 odst. 2 správního řádu. V ostatním odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, kde se námitkami žalobce zabýval. Závěrem navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

II. Skutková zjištění, průběh jednání před soudem

[9] Při jednání konaném dne 24. 9. 2014 v zásadě obě strany sporu setrvaly na svých dosavadních postojích. Návrhy na doplnění dokazování žádná ze stran neuplatnila. K dotazu soudu zástupkyně žalovaného uvedla, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání dvou přestupků, přičemž se tato skutečnost objevila až v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a nikoli již v řízení tomuto rozhodnutí předcházejícímu. Vysvětlila, že k této nesrovnalosti došlo zřejmě poté, kdy se o vadném tachometru zmínil zástupce žalobce teprve v průběhu jednání před správním orgánem prvního stupně. Zda-li bylo k tomuto druhému přestupku přihlédnuto při výroku o výši trestu nebyla schopna objasnit.

[10] Ze správního spisu soud následně ověřil tento skutkový stav věci: Podle oznámení Policie České republiky ze dne 11. 6. 2013 se měl žalobce dopustit dne 25. 5. 2013 v přesně určenou hodinu přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 35 km/h. Dechová zkouška na alkohol byla negativní, žalobce s přestupkem nesouhlasil. Tyto skutečnosti jsou rovněž popsány v oznámení o přestupku ze dne 25. 5. 2013. Součástí správního spisu je záznam přestupku na cd nosiči.

[11] Proti posléze vydanému příkazu ze dne 15. 8. 2013 si žalobce podal odpor. Správní orgán prvního stupně nařídil jednání na den 2. 10. 2013, předvolání na toto jednání bylo žalobci řádně doručeno. Na jednání se dostavil zástupce žalobce na základě udělené plné moci, žalobce současně omluvil. Při jednání bylo sděleno obvinění ze spáchání již výše označeného přestupku (za rychlou jízdu). Správní orgán provedl za přítomnosti zástupce žalobce dokazování, proti jehož průběhu a obsahu zástupce žalobce ničeho nenamítal. Výslovně připustil, že výsledek měření rychlosti sporným nečiní a vysvětlil, že k tomu došlo v důsledku nefunkčního tachometru na žalobcem vypůjčeném vozidle. Rychlost jízdy tedy odhadoval dle rychlosti ostatních automobilů, konkrétně tmavě modré Škody Octavia, která jela za žalobcem (jednalo se o služební vozidlo Policie ČR v civilním provedení se zabudovaným měřičem rychlosti – poznámka soudu). K důkazům navrhl výslech pěti

osob, svědků, kteří stav osobního vozidla znají a potvrdí žalobcem uvedenou závadu na tachometru. Závěrem vyslovil s přestupkem nesouhlas a trval na provedení důkazů. Správní orgán rozhodl o tom, že navržené důkazy provedeny nebudou.

[12] Bezprostředně téhož dne o přestupku pak správní orgán prvního stupně rozhodl s tím, že žalobce je vinen, že se dopustil přestupku proti zákonu o silničním provozu podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3, odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Tímto jednáním porušil ust. § 5 odst. 1 písm. a), tedy povinnost užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, a dále ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci.

[13] Pokuta ve výši 3.500,-Kč byla žalobci uložena podle § 11 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona a § 125c odst. 4 písm. e) zákona o provozu na pozemních komunikacích. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně popsal zjištěný skutkový stav a uzavřel, že žalobce svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty obou přestupků. K návrhu na doplnění dokazování výsledkem svědků ohledně vadného tachometru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 22. 10. 2009, č. j. 1As 73/2009-78, dle jehož závěrů porucha tachometru nezabývá obviněného z přestupku odpovědnosti za přestupek. Výši sankce odůvodnil charakterem přestupku (správně přestupků) s tím, že přihlédl k výpisu z evidenční karty řidiče, z níž vyplývá, že jmenovaný byl za rychlou jízdu opakovaně, a to v roce 2008 a 20011, potrestán.

[14] Ve včasném odvolání žalobce toliko zopakoval skutečnosti do té doby známé a správním orgánem zaznamenané v jeho rozhodnutí. Obsah odvolání je již zachycen v části I., bod [7] tohoto rozhodnutí.

III. Právní úprava, hodnocení krajského soudu

[15] Podle ust. § 18 odst. 4 téhož zákona: Řidič nesmí překročit nejvyšší povolenou rychlost vozidla,²⁾ a jde-li o jízdní soupravu, nejvyšší povolenou rychlost žádného z vozidel soupravy.

[16] Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více.

[17] Podle ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu: Řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem²⁾.

[18] Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.

[19] Z průběhu řízení, a to zejména před správním orgánem prvního stupně, vyplynulo, že **žalobce v zásadě nesporně výsledkem naměřené rychlosti, leč své zavinění popírá a to odkazem na nefunkční tachometr.** Pro tuto závadu

odhadoval rychlost jím řízeného vozidla od rychlosti vozidla jedoucího za ním. A právě z výše uvedených důkazů (oznámení o přestupku čtené při jednání, vyjádření zástupce žalobce, výsledek rychlosti měření – záznam nebylo nutno provádět, neboť naměřená rychlost nebyla sporována) žalovaný dovodil, že se žalobce zcela nepochybně dopustil za vinu mu kladeným přestupkům. Zjištěný skutkový stav věci měl totiž za úplný a umožňující v tomto směru závěr bez jakýchkoliv pochybností. Proto také považoval za nadbytečné vyslechnout svědky, jak žalobce navrhoval.

[20] Ve vztahu k námitce týkající se vadného tachometru, kterou se žalobce snažil sporovat, že se druhého vytýkaného přestupku, a to přestupku za rychlou jízdu, fakticky nemohl dopustit, správní orgán poukázal na rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2009, čj. 1 As 73/2009 – 78, v němž se uvádí: „*Řidič vozidla je v zásadě odpovědný za spáchání přestupku podle smyslu § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, i tehdy, pokud k překročení maximální povolené rychlosti dojde za situace, kdy ve vozidle nefunguje rychloměr.*“

[21] Podle § 36 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, *na pozemních komunikacích lze provozovat pouze takové silniční vozidlo, které je technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích podle tohoto zákona.*

[22] Je namístě zdůraznit, že k definičním znakům přestupku dle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích náleží obligatorně zavinění. Dle § 3 téhož zákona platí jako zásada, že ke vzniku odpovědnosti za přestupek postačuje nedbalost, kdežto úmyslné zavinění je třeba pouze tam, kde to je výslovně stanoveno.

[23] Žalobce o závadě tachometru nepochybně věděl, neboť při nařízeném jednání před správním orgánem prvního stupně jeho zástupce právě touto závadou, která žalobci údajně znemožnila objektivní kontrolu jeho rychlosti, ospravedlňoval výši naměřené rychlosti v obci. Porucha rychloměru na pronajatém vozidle nicméně nezbavuje žalobce odpovědnosti za dotýčný přestupek, který měl spáchat z nedbalosti a nikoliv úmyslně, jak správně dovodily správní orgány obou stupňů. Proto rovněž nepochybily, pokud se při své rozhodovací činnosti dále nezabývaly vlastními okolnostmi vzniku a průběhu trvání závady na pronajatém vozidle tím, že by prováděly výslechy žalobcem navrhovaných svědků. V návaznosti na tento závěr je pak namístě připomenout, že výsledek měření rychlosti žalobce v žádném stadiu řízení před správními orgány nenamítal a nezpochybňoval. Z tohoto jeho postoje a s přihlédnutím ke stanovisku NSS lze uzavřít, že žalobce se obou přestupků dopustil. Námitku mířící do nedostatečně zjištěného skutkového stavu, označenou pod písm. a), krajský soud nemohl vyhodnotit jako důvodnou. Řízení před správním orgánem prvního stupně proběhlo řádně, zástupci žalobce byla dána možnost vyjádřit se k provedeným důkazům. Krom již uvedeného je krajský soud nucen přičinit poznámku k obhajobě žalobce, který překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci vysvětloval vadným tachometrem a tím, že rychlost odhadoval podle vozidla jedoucího za ním. Ze spisu se podává, že žalobce rozhodně není řidič – začátečník, a proto lze předpokládat, že určitou zkušenost s odhadem rychlosti jízdy vozidla nepochybně má. Bylo by snad možné pochopit, pokud by rychlost překročil řádově o pár kilometrů, nicméně v případě žalobce se jednalo o překročení rychlosti o 35 km/h. To je již v zásadě tak výrazný rozdíl v rychlosti vozu, že žalobce nemohl v žádném případě předpokládat, že v obci jede rychlostí, která se povolené rychlosti

50 km/h alespoň blíží. O vadě tachometru věděl, a proto bylo jeho povinností, pokud k jízdě zvolil vozidlo s takovou závadou, aby rychlost vozidla přizpůsobil zákonným požadavkům.

[24] Pokud se má krajský soud vyjádřit k námitce pod písm. b), tedy k výtce žalobce mířící do přístupu správního orgánu prvního stupně poté, kdy žalobce podal odvolání a očekával výzvu na jeho doplnění, se krajský soud pro stručnost může rovněž odkázat na ustálenou judikaturu k této problematice, zejména rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2011, č. j. 5Ca 298/2008-52 uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí NSS č. 3/2013 pod č. 2766, v němž městský soud dospěl k tomuto, následně krajskými soudy a NSS, aprobovanému závěru: *„Správní orgán není povinen vyzývat účastníka k doplnění odvolání ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu z roku 2004, pokud odvolání obsahuje alespoň jeden projednatelný důvod, a je to z něj tedy zřejmé, v čem odvolatel spatřuje rozpor s právními předpisy (§ 82 odst. 2 správního řádu z roku 2004). Takovou povinnost nezakládá správnímu orgánu ani skutečnost, že účastník výslovně označil odvolání jako „blanketní“ a naznačil v něm, že odvolacích důvodů hodlá vznést více.“*

[25] Rovněž je v případě námítky žalobce, který očekával výzvu správního orgánu na doplnění jím podaného odvolání, možno poukázat na rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2As 56/2007-71, v němž NSS dospěl k následujícímu závěru: *„Správní řád z roku 2004 zvýšil odpovědnost účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu, neboť jeho dispozici svěřil, v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být prvostupňové rozhodnutí přezkoumáváno (§ 82 odst. 2). Pozornost, kterou je odvolací orgán povinen nad rámec uplatněných odvolacích námitek věnovat základním zásadám správního řízení, je limitována skutečnostmi, které jsou ze spisu zjevné.“*

[26] Krajský soud ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že odvolání v podobě předložené žalobcem bylo projednatelné, neboť obsahovalo, byť v obecné rovině, námitky mířící do pochybení správního orgánu prvního stupně (v zásadě shrnuto se mělo jednat o nedostatečně zjištěný skutkový stav, nedostatečně provedené dokazování a chybné právní posouzení věci).

[27] Z uvedeného je pro krajský soud zřejmé, že se žalovaný vypořádal se stěžejními námitkami žalobce přezkoumatelným způsobem, neboť z odůvodnění žalovaného rozhodnutí je seznatelné, proč považuje námitky žalobce za bezdůvodné a vyvrácené, označil skutečnosti, které vzal za podklad svého rozhodnutí a je z něho zřejmé, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.

[28] Krajský soud dále nepřehlédl dílčí pochybení správního orgánu prvního stupně, které je zmíněno v části II., bod [9]. Je potřebí zopakovat, že žalobce bylo sděleno obvinění toliko „za rychlou jízdu“, protože se jednalo o skutečnost, která byla objektivně zjištělná v den spáchání tohoto přestupku a žalobce se výši naměřené rychlosti nebránil a samotný výsledek měření nespороval. Nicméně při projednání věci před správním orgánem prvního stupně zástupce žalobce vysvětloval důvod, pro který se žalobce tohoto přestupku dopustil a tím důvodem byla tvrzená závada na tachometru. V této fázi řízení by bylo zcela nepochybně namístě, aby správní orgán rozšířil obvinění i o tento další přestupek (§ 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu). Pravdou je, že se tak nestalo, nicméně zástupci žalobce byl dán

dostatečný prostor, kdy popsal okolnosti tohoto přestupku včetně toho, že vznesl návrh na doplnění dokazování výslechem svědků. Ti měli ovšem toliko potvrdit, že tachometr ve vozidle, které řídil žalobce, byl nefunkční. Jednalo se o skutečnost, která vlastně nebyla nikým a ničím zpochybněna. K rozšíření obvinění formálně nedošlo, nicméně ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou žalobci za vinu kladeny již tyto dva výše popsané přestupky včetně řádného odkazu na právní úpravu. V odůvodnění rozhodnutí se pak správní orgán vypořádal rovněž s důvody, pro které nepovažoval za nezbytné doplnit dokazování ve směru žalobcem navrženém. A to, kromě jiného, odkazem na rozsudek NSS (viz část II., bod [13]).

[29] Je pravdou, že při úvaze o výši trestu se správní orgán zaměřil na závažnost přestupku (nikoli přestupků) a opakované spáchání téhož skutku žalobcem (rychlá jízda), v čemž shledal přitěžující okolnost, kterou zohlednil ve výši uložené pokuty v částce 3.500,-Kč, tedy cca v polovině zákonného rozpětí. Za přestupek spočívající ve vadném tachometru (§ 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu) by mohla být žalobci uložena pokuta v rozpětí od 1.500,-Kč do 2.500,-Kč (§ 4 písm. f) zákona o silničním provozu). Je zcela nepochybné, že rychlá jízda je přestupkem nesrovnatelně závažnějším, což se projevuje rovněž v zákonem stanovené výši trestu.

[30] Krajský soud si tedy položil otázku, do jaké míry mohla být práva žalobce dotčena tím, že správní orgán po formální stránce nezahájil řízení o druhém přestupku za vadný tachometr a v rozhodnutí opomenul v rámci absorpční zásady tento přestupek zohlednit, když nicméně přihlédl k, v minulosti opakovaným přestupkům žalobce za rychlou jízdu, které vyhodnotil jako okolnost přitěžující při určení výše pokuty. A navíc žalovaný, ačkoli ve svém rozhodnutí hovoří o přestupcích, tak se k otázce výše trestu právě za oba přestupky v souladu s absorpční zásadou opomněl vyjádřit. Je však třeba zmínit, že ani samotný žalobce toto pochybení neučinil předmětem žaloby. Krajský soud je přesvědčen, že pokud by z důvodů, které popsal, a v nichž shledal dílčí pochybení správních orgánů, měl rozhodnutí zrušit, jednalo by se o postoj zbytečně formalistický. Je nadevší pochybnost, že žalobce jel v obci nedovolenou rychlostí, on tuto skutečnost nepopírá a stejně tak je nesporné, že vozidlo mělo nefunkční tachometr. Vliv přestupku (vadný tachometr) by se na výši uloženého trestu rozhodně nemohl promítnout zásadnějším způsobem, nežli se stalo tím, že správní orgán přihlédl k žalobcovým „rychlostním přestupkům“ spáchaným v minulosti. Lze uzavřít, že pochybení výše uvedené, které krajský soud shledal, je pochybením, které žalobci zjevně nevadilo, když jej, ač právně zastoupen, nenamítal. Ne každé porušení zákona má automaticky vliv na zákonnost řízení a výsledek rozhodnutí jako celku. Krajský soud se domnívá, že na daný případ lze „přiměřeně“ aplikovat rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1As 83/2013-60, byť se v něm jednalo o smysl a účel doručování. Lze konstatovat, že by v dané věci rozhodnutí správního orgánu nemohlo být v žádném případě pro žalobce příznivější.

[31] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná, a proti ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

IV. Náklady řízení

[32] Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo soud nepřiznal, neboť žádné náklady řízení nepožadoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 30. září 2014

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně